

ÜZENET

AZ ERDÉLYI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA

XXVIII. évfolyam 11. szám. 2017. június 1.

Ára 0,80 lej

Áldott pünkösdi ünnepet kívánunk minden kedves olvasónknak!

Pünkösdkor pünkösdről

A pünkösöd megünneplésének szokása aránylag hamar kialakult az egyház életében a húsvét ünneplése után. Történetét alaposan részletezi az Újszövetség, évenkénti ünnepléséről azonban ott nincs még szó. Tertullianus (150?–225), a sokat író teológus a 3. században, élete utolsó évtizedeiben viszont már említi.

A pünkösöd hasonlít a húsvéhoz abban, hogy ünnepkör, és nem csupán egynapos ünnep, ami áldozócsütörtöktől Szentháromság vasárnapjáig (pünkösöd utáni első vasárnapig) tart. A magyar nép az elmúlt évtizedekben mintha elfelejtette volna a pünkösödöt. Ez nem csupán azt jelenti, hogy a pünkösdi üdvözetek küldése és a népszokások kimentek „dívatból”, hanem sajnálatosan azt is, hogy még a templomba legalább nagy ünnepeken eljáró reformátusok egy része is más programot szervez arra az időre.

A Szentlélek kitöltetése

(Gustave Dore francia festő, szobrász grafikája)

(Folytatása a 3. oldalon)

József Attila

Pünkösöd előtt

Szent, éhes lelkem, pünkösöd ünnepére,
Mint jóllakott tűzök, magadba hullva
Feledd, hogy büszke, forró szárnyadat
Cibálja, tépi vénék irigy ujja.

Hiszen tudod már mi a Végtelenség:
A Végtelenség az a magyar bánat
S hiába vergődsz haló hattyúként,
Szomorúbb lélek búsul majd utánad.

Ha idejöttél, tündökölj s dalolj csak,
E végtelen vízen büszkébben ússzál
S csudáljanak, hogy méltóbban repül
Zilált szárnyad az égi Sziriusznál.

Szent vagy s ha mégis lenyilaz az Éhség,
Mint vadludat rozsdás vessző találja,
Ne sírj, dalold el híres éneked,
Hogy nyögve várjanak újabb csodára!

Műemlékvédelmi díj egyházkerületünknek

A Kelemen Lajos Műemlékvédő Társaság műemlékvédelmi díjának tiszteleti fokozatával tüntette ki az Erdélyi Református Egyházkerületet, valamint a kolozsvár-belvárosi és a széki egyházközséget. (Írásunk az 5. oldalon.)

Maksay Ádám és dr. Gaál György átadja a díjat Kató Béla püspöknek

Protestáns iskolatörténeti mozaik

Kolozsváron járt a Protestáns iskolatörténeti mozaik című vándorkiállítás. A Reformáció Emlékbizottság által támogatott tárlatot a református kollégium dísztermében nyitották meg, a kiállítás több Kárpát-medencei városba jutott már el.

Korszerű, színvonalas oktatás nélkül nincs megújulás. Tudták ezt a reformáció idején, így volt ez a 19. században, s nincs másképpen ma sem, a 21. században – hangzott el a kiállítás megnyitóján. A vándorkiállítás megmutatja, hogy reformátor ősünk hitéből és áldozatvállalásából erőt sugárzó és a mai napig elismerést kiváltó szellemi erődítmények épültek a Székelyföldről a mai anyaországon keresztül Felvidékig.

A tehetséggondozás a protestáns iskolák számára mindig kiemelkedően fontos volt. A rendszerváltozással újjáéledő oktatási intézmények ismét felvállalták ezt az örökséget. A kiállítás megnyitóján Veres Bertalan, a Tiszántúli Református Egyházkerület tanügyi tanácsosa elmondta: a magyarországi

református egyház zsinata létrehozta a Református Tehetséggondozó Alapítványt, amelynek célja a Kárpát-medence meghatározó jelentőségű közoktatási és felsőoktatási intézményeiben tanuló tehetséges növendékek felkutatása és felkariolása. A Rejtőzködő kincseink program keretében több – különböző pályamunkákat bemutató Kárpát-medencei tehetséges – diák és felkészítő tanára vehetett részt tavaly novemberben egy Luther nyomában elnevezésű emléktúrán Németországban. A Protestáns iskolatörténeti mozaik című vándorkiállítás pedig a Kárpát-medencei protestáns iskolák múltját, neves diákjait és tanárait próbálja bemutatni.

(Folytatása az 6. oldalon)

Tanulságos igék

Ezékiásról (II.)

Meghívás az ünnepre

*Adjatok kezét az Úrnak,
jöjjetek el szentélyébe.*

(2Krón 30,8)

A királyi rendelet szavai meghívást jelentenek az ünnepre. Ha Izráelben valaki kimondta az ünnep szót, akkor elsősorban a páska ünnepeére gondolt. Akkor emlékezett Izráel népe az egyiptomi rabszolgaságból való szabadulásra. Ezt Jézus is megünnepelte tanítványaival, hogy kiábrázolja: szenvedése és halála ennek az ünnepnek a beteljesedése.

Az ünnepet Ezékiás apja, Akház király éveken át elhanyagolta. Ez pedig a pogányság jele volt. Ezékiás ezt meg akarta változtatni, ezért mindent elkövetett azért, hogy az istentisztelet megújuljon. Meg kellett újítani azt a szövetséget, amit Isten még hajdanán kötött az ő népével. Komoly szavakkal intette a papokat és lévitákat, hogy legyenek hűségesek az elvégzett szolgálatban. És azok végezték is a munkájukat: a templom megtisztult, az engesztelés szolgálata elkezdődött. A papok kórusa magasztalta Istent zsoltárokkal. A nép és királya nagy örömet élt át. Örvendeztek azon, hogy Isten annyi jót készített népe számára. A köszönet és hála egyedül Istent illeti meg.

Miután a templom és istentiszteleti élet megújult, a király népével együtt akarta megünnepelni a páska ünnepét is. Ezért követeket küldtek az országba, hogy hívogassák az embereket. Ugyanakkor elhangzott ez a különös parancs: adjatok kezét az Úrnak. Tudjuk azt, hogy a Szentírásban a kezeknek óriási jelentősége van. De egész életünket jelképezi kezünk. Egy

csodálatos eszköz, amivel el tudunk végezni szinte bármit. A Szentírásban pedig kézrátétel által áldást lehetett mondani. Így áldjuk meg a mi egyházunkban is a konfirmált ifjainkat. De kézfogással szoktak például az államfők is egyezményt megerősíteni. A kezek is „beszélnek”, hiszen vannak bemocskolt kezek, de tiszták is, ugyanakkor ökölbe szorított, pusztító kezek is.

Adjatok kezét az Úrnak! Azt jelenti, hogy az Úr szerint a nép keze eltávolodott tőle és a bálványok felé nyúlt. Az északi országrészben ennek már meglett a végzetes következménye, hiszen városaikat az ellenség lerombolta, s a nép nagy részét fogságba hurcolták. De ez nem végzet, nem kikerülhetetlen sors volt. A király rendeletében Isten lángoló haragjáról van szó, s erről az emberek nem szeretnek hallani. Ma sem. Pedig a Biblia beszél róla. Izráel olyan sokszor megvallotta, hogy Isten hosszútűrő, és nem szíve szerint szomorítja az embert. Tudjuk, hogy haragja is szeretetéből fakad, hisz Isten azért haragszik leginkább, ha szövetségét elhagyjuk. Ezért Isten nem azt mondja népének, hogy ő végleg leveszi róluk áldó kezét.

Ő most is Istenük és Uruk marad. Milyen nagy kegyelem ez. Mert mi sem vagyunk jobbak Izráel fiainál. Hányszor kiszakítottuk kezünket Isten atyai kezéből. Hányszor nem Isten akaratát tettük kezünkkel. És Isten most azt kéri, adjunk kezét neki, fogjunk kezét vele. A kézadás a megbékélés, a szövetség, a közösség helyreállításának a jele. Amikor valaki a kezét nyújtja, önmagát adja.

Nyújtsd ide a kezedet, és mutasd meg azt nekem – mondja Isten. Milyen rettenetes dolgokat műveltél e kézzel. Mert mit tesznek Jézussal a páskavacsora éjszakáján? Megfogják és megkötözik, arcába ütnek, kézről kézre adják, majd a keresztre szegeznek. Igen, erre képesek a mi kezeink. Hozzájuk vér tapad, és ezt nem lehet vízzel lemosni, ahogy azt Arany János *Ágnes asszony* balladája olyan drámaian ábrázolja. Mi ott állunk Isten előtt üres kézzel, tehetetlenül, reménytelenül.

De megtörténik a hihetetlen. Isten Krisztusban kinyújtja felénk a kezét. És kér, hogy tegyük le elrontott, elveszett életünket az ő kezébe. Majd várja a mi személyes döntésünket, hogy mit fogunk tenni. A döntés nem más, mint a hit, mert mi csak hit által tudjuk szennyes kezünket, életünket az ő átszegett kezébe ten-

Boldogok a könnyen sértődők, mert hirtelen megharagudnak, és elhagyják a gyülekezetet.

Boldogok, akik nem adakoznak Isten munkájára, mert ők ezáltal nekem segítenek.

Boldogok, akik gyakran hangoztatják, hogy szeretik Istent, de utálják lelki testvéreiket. Az ilyenek mindörökké velem lesznek.

Boldogok a békétlenségre igyekvők és bajkeverők, mert ők a Sátán gyermekeinek neveztetnek.

Boldogok, akiknek nincs idejük imára, mert ők könnyű zsákmányok számomra.

(Forrás: Douglas Parson: *Pulpit Helps*. Fordította Steiner József)

Pünkösdvárás

Istennek Lelke szertejár,
az új pünkösöd itt van közel.
A kis sereg epedve vár,
Szentlélek Isten, ó, jövel!

Mint lágyszellő, folyvást fuvallsz,
kérő szavad mindegyre hív,
s megnyílik, merre áthaladsz,
sok, üdvre vágó, szomjas szív.

De hány szív van, mely még setét,
a télnek álma ráborul,
nem érzi tavasz kezdetét,
pedig fölötte átvonul.

Jöjj, Lélek! Lobbanj égi tűz!
Jöjj zúgó szélnek szárnyain,
álmot, közönyt, halált elűzz,
szívünk előtted tárva, ím.

Ó, adj erőt, tüzet belénk,
hadd csapjon szerteszt a láng,
Igéd, miből csak tördelénk,
harsogjon égi kürt gyanánt,

fölrázva álmódók hadát,
s kit fogva tart a bűn-halál,
lássa meg mind a Golgotát,
hol rá bocsánat, béke vár.

Szentlelked töltsd ki ránk, Urunk,
tisztítsd, szenteld meg népedet,
hadd zengjen szívünk s ajakunk
pünkösdi hálaéneket.

Vargha Gyuláné

ni. Nem kell előtte ezt a kezét megmosni. Úgy nyújthatjuk felé, ahogy van.

Amikor a futárok megérkeztek, s mindenki hallhatta a hívást, sokan feltették talán a kérdést: én is jöhetek? Vajon tényleg teljesen elkészült a templom? Vajon tényleg igaz, hogy engem is hív a király? Ekkor a futárok felmutatták a levelet, amelyen ott szerepelt a király rendelete.

Mi is jöhetünk, hiszen ott van az evangélium, Isten hozzánk intézett személyes meghívása. És a levél le van pecsételve Szentlélek által. Milyen jó, hogy épp most, pünkösöd ünnepén hangzik felénk a hívás. Milyen jó, hogy Isten Lelke a mi lelkünkkel együtt tesz bizonyosságot arról, hogy mi Isten gyermekei vagyunk, drága áron megvásárolt, megváltott gyermekei.

Jöjjünk el mi is az ünnepre, adjunk kezét az Úrnak. S fogjunk kezét egymással is. Mert az ünnepre érkező nép a legcsodálatosabb közösség, ami létezik e világon. Nem tökéletes, mégis a legjobb és a legáldottabb. Mert Isten az Úr, aki Krisztusban megváltott minket, Szentlelkével megszentel minket, s egyszer majd meg fog dicsőíteni minket. Be fog vinni minket a mennyei lakomára, ahol meglátjuk Istent színről színre.

Ne utasítsd vissza a meghívást, fogadd el, jöjj, és boldog leszel!

Lőrincz István

Pünkösdkor pünkösdről

(Folytatás az 1. oldalról)

Megszületett az új, választott nép

Az egyház születésnapja, a Szentlélek kitöltése nagy nyilvánosságot kapott, és az arról szóló örömhír (evangélium) elképesztően gyorsan eljutott az akkor ismert világ nagy részébe. A keresztyén pünkösöd megünneplését az elvirai zsinat rendelte el 305-ben, és pedig a húsvét vasárnapja utáni ötvenedik napra, mert azon a napon töltetett ki az első pünkösdkor a Szentlélek, és született meg az új választott nép, az egyház.

Pünkösdkor teljesedett be a feltámadott Jézusnak a tanítványai számára mennybemenetelekor (áldozócsütörtökön) adott ígérete és egyben rendelkezése. „Ne távozzatok el Jeruzsálemből, hanem várjátok meg az Atya ígését, amelyről hallottatok tőlem, hogy János vízzel keresztelt, ti pedig nem sok idő múlva Szentlélekkel kereszteltettek meg... Erőt kaptok, amikor eljön hozzátok a Szentlélek, és tanúim lesztek Jeruzsálemben, egész Júdeában és Samáriában, sőt egészen a föld végső határáig.” (ApCsel 1,4–5.8)

Ez az ígéret és parancs áldozócsütörtökön hangzott el. Tíz napot vártak a tanítványok Jeruzsálemben a Szentlélek kitöltésére. Ez idő alatt az árulóvá lett Júdás helyére Mátyás személyében apostolt választottak. Az ismét teljessé vált tizenkettes tanítványi kör Jeruzsálemben volt, mintegy 120-an várták a Szentlelket, akit Jézus máskor Vigasztalónak nevezett. Szükségük volt vigasztalóra, mert okkal félték a zsidó hatóságok üldözésétől, amelyek úgy tekintettek rájuk mint eretnekekre, a hamis messiásként kivégzett Názáreti Jézus követőire.

A Szentlélek kitöltésekor zúgó szél hangjához hasonlóan hallottak, kettős tüzes nyelve-

ket láttak leszállni az égből a szobába, ahol tartózkodtak, és a tanítványok mindegyike fölélt megállt a mennyei tűz. Egyszerre különös erőt, bátorságot és örömet éreztek: kimentek az utcára. Ott nagy tömeget találtak, amely a szél zúgásához hasonló hangot hallott, és azért gyűlt össze. Az emberek megdöbbenve találgatták, mi történt. Péter és a tanítványok, akik ekkor váltak Krisztus apostolaivá (küldöttéivé) úgy szóltak a különböző nyelvjárást beszélő zsidókhoz, hogy azok mindnyájan megértették

váltóvá tette, és mennybe vitte. Péter és tanítványtársai a tanúi mindennek. Krisztus él, és uralkodik a mennyben, ígérete szerint pedig elküldte a Szentlelket.

„Péter pedig azt mondta nekik: Térjete meg és keresztelkedjete meg mindnyájan a Jézus Krisztus nevére, bűneitek bocsánatára, és veszitek a Szentlélek ajándékát. Mert nektek szól az ígéret és a ti gyermekeiteknek, és mindazoknak, akik messze vannak, valakiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk. Sok más beszéddel is tanúbizonyságot tett és intette őket... Akik tehát örömet vettek az ő beszédét, megkeresztelkedtek, és hozzájuk csatlakozott azon a napon mintegy háromezer lélek.” (ApCsel 2,38–41)

Az első misszionáriusok

A Péter prédikációjára megtértek egy része zárandokként tartózkodott Jeruzsálemben, amikor azok immár keresztyénként hazatértek, első misszionáriusai lettek a Názáreti Jézusban megérkezett Szabadítónak lakóhelyük zsinagógáiban és hitsorsosaik között, és zsidó-keresztyén gyülekezeteket szerveztek. Jeruzsálemben megalakult a keresztyén ösgyülekezet.

A mennybemenetelkor kapott krisztusi parancs és ígéret nyomán – ami a keresztség szerezteségi igéjévé vált, s egyúttal missziói parancsként értelmezzük – megindult a keresztyén hit terjesztése. Először Jeruzsálemben, Júdeában és Samáriában, aztán a föld végső határáig. Pál apostol elhívásával a pogányok (nem zsidók) számára is apostolt támasztott az Úr, és megmutatta, hogy ő ledöntötte a válaszfalat az emberek között. Váltsága által pedig mindenki üdvözülhet, aki hozzátér és hisz benne, cselekszi a hívő keresztyén ember cselekedeteit, és hirdeti az általa megjelent üdvözítő isteni kegyelmet.

dr. Csohány János

A szerző debreceni egyháztörténész

Pünkösöd napja

Aki nem tud a hit szárnyán a magasba szállni,
Nem is tud a Megváltónak Szentlelkére várni.
Ó, emberek! Krisztus nélkül mit ér ünneplésetek?
Nincs ott pünkösöd, nincs ott áldás, ahol nincs Szentlélek.

Azért tehát Őt várjátok! Őt várjátok! – eljő
Hittel égő lelketekbe, mint a nyári szellő...
Eljön Krisztus szeretettel, eljön Szentlelkével,
Ha várjátok s imádjátok pünkösdi reménnyel!

Megtelik a szív és lélek nemes indulattal,
Ha bevonul oda Krisztus teljes diadallal.
Csak úgy lehet pünkösöd napja áldás, öröm, béke –
A győzelmes, igaz hitnek gyönyörű pecsétje!

Somogyi Imre

beszédüket. A nyelveken szólás adományának láttán a tömeg még jobban zavarba jött, és egyesek felvetették, hogy részek a hozzájuk beszélők.

Péter apostol ekkor a Szentlélek indítására világtörténelmet formáló prédikációt mondott. Tanúsította, hogy nem részek ők, hanem az ószövetségi prófécia teljesedett be: kitöltetett Isten Lelke rájuk, és azért viselkednek olyan szokatlanul. Hirdette, hogy most érkezett el az utolsó világkorszak. Azt a Jézust pedig, „akit ti megfeszítettek”, Isten feltámasztotta, Meg-

Reformátusnak lenni

Reformáció mint megújulás

A reformáció számomra elsősorban a szüntelen megújulást jelenti a szó legteljesebb értelmében. Az elmúlt ötszáz esztendőben óriási örökség halmozódott fel a református egyházban szellemi és gyakorlati téren is. Az igazi értékek soha nem változnak, mint ahogyan a Szentírás tanítása is állandó és megváltoztathatatlan. Az egyház intézményként és szervezetként azonban folyamatosan változik, mint ahogyan az emberek és az egész világ is. Az utóbbi időben egyre rohamosabb ütemben alakul át a környezetünk, és ezt az egyház sem hagyhatja figyelmen kívül. Bizonyos szempontból üdvös ez

az átformálódás, másfelől viszont sokszor nehezen tudjuk vele a lépést tartani.

Rendkívüli lehetőséget látok abban, hogy a kommunikáció eszközein keresztül az egyház megragadja az evangélium terjesztésének a lehetőségét. A világ egyre kisebbé válik, és lassan kis faluvá zsugorodik. Ezt Marshall McLuhan jósolta meg a hatvanas években, amikor bevezette a *globális falu* fogalmát. Közélebb kerültek egymáshoz az emberek, de ennek ellenére mégis egyre jobban elszigetelődünk egymástól. Könnyebben eljuttathatjuk az evangéliumot a világ távoli sarkaiba, de

az óriási információs halmazban fennáll a veszélye annak, hogy elhalványul az örömmüzenet. Ennek ellenére nem szabad elzárkóznunk a megújulástól, hanem ki kell használnunk a technika által nyújtott lehetőségeket. A reformátorok felfedezték a könyvnyomtatás korszerűsödésében az alkalmat arra, hogy mindenkihez eljuttassák a Bibliát. A maga idejében Guttenberg felfedezése olyan forradalmi volt, mint később a számítógép feltalálása.

A megújulásra igen nagy szüksége lenne a mai református egyháznak is, hiszen sokszor nehezen mozdulunk ki a fél évezredes kérvágásból. A reformáció előrehaladott gondolkodást jelent, nem csupán a múltba való révedezést. Gyakran félünk a változástól, mert ilyenkor mindig valami forradalmi átalakulásra gondolunk. A meg-

újult gondolkodás azonban nem azt jelenti, hogy mindent félresöpörünk, ami régi, hanem sokkal inkább azt, hogy képesek vagyunk az új dolgok befogadására is.

Pál apostol arra buzdít, *hogy mindent megpróbáljatok, ami jó, azt megtartsátok!* (1Thessz 5,21). Ami nem használ, és nem épít, attól meg kell szabadulni, de nyitott szívvel és elmével kell fogadni a hasznos változásokat. *Az elme olyan, mint az ejtőernyő! Nem működik, ha nem nyitod ki* – mondta Frank Zappa.

Az ötszáz éves reformációt úgy lehet a legjobban megünnepleni, ha nem csupán emléktáblákat vagy szobrokat állítunk a reformátorok emlékére, hanem a nyomdokaikba lépve megújulunk mi is lelkünkben és elménkben.

Hover Zsolt

Irgalmaddal vedd körül a világot!

Ha a térképre tekintünk, ami a keresztyén-ség közel-keleti koncentrációját ábrázolja, két erős szellemi-lelki centrumot s annak több száz, akár 1000 kilométeres vonzaskörzetét fedezhetjük fel. Viszonyítási pontként *Jeruzsálem* és vonzaskörzete szolgál, az üdvörténet és megváltás keresztyén központja. Hiszen ott zajlott le minden, ami Urunk életével, tanításával, váltáságművével, s az emberiség üdvösségével, szabadításával összefügg.

A szent várostól északra látjuk Damaszkuszt, még feljebb Antióchiát. Mindkettő s az egész szír pusztai világ hatalmas szerepet kapott a keresztyénség elterjesztésében, a teológia és filozófia, a biblikus élet- és világszemlélet felvirágoztatásában. Atyáik, tanítóik, teológusai a Szentlélek tüze által látomásos és belső hangok élményeit öntötték szavakba. A Szentlélek valóságos nagy zenekara, hatalmas kórusa szólt ott csaknem ezredéven keresztül üldözések, perzsa és iszlám nyomás közepette. Mégis tisztán és gyönyörűen szólt a szír pusztákban és az antióchiai iskolákban, egyetemeken, kolostorokban, templomokban és sokmilliónyi hívő életében a Lélek himnusza.

A másik központ Jeruzsálemtől nyugatra az egyiptomi kulturális központ, az ókori világ alkotócentruma, Alexandria volt. Nemcsak az akkori világ leghatalmasabb, ám megsemmisült könyvtára, hanem az evangéliumot hirdető, szellemi üzeneté formáló tudós keresztyén gondolkodók fellegvárává is vált. Távolabb észak-keletre még Konstantinápoly vált fontos szellemi centrummá, s egészen távol, nyugatra, Róma.

A Lélek állandósága

Mi a pünkösdre hangolódás jegyében tíz istenáldotta keleti teológus Szentháromság-imádó, Szentlélekben fogant gyönyörű imáit, ihletett gondolatait boncolgatjuk. S közben elcsodálkozhatunk azon, milyen Ararát-magaslatokat, tengermélyeket sodor felénk a szél ezredévek messzeségéből, buzgó bizonyosságúakkal, ecsettel lejegyzett betűin át.

És az imák szárnyán egyszerre csak kortársunk lesz a szír puszták népe s áldott szívű sok bölcs tanítója. Semmivé foszlik az idő, s átélhetjük a különös pünkösdi csodát: a Lélek tereket, kilométerek ezreit és időket, évezredek összesítő, múltat, jelent, jövőt jelen idejűvé sűrítő állandóságát. A Lélek kiáradásának csodáját Isten jelenlétének cáfolhatatlan bizonyítékaként.

Ez a *Lélektől inspirált csodálatos imavilág* nemcsak az én szívemet ragadja meg, hanem már magával ragadta sok-sok millió szír, örmény, kopt, arám testvérünk szívét jó 1900 éven át nemzedékről nemzedékre. Ez a megragadottság és csodálkozás indította a múlt század elején a bajor teológust, P. S. Landersdorfert arra, hogy szírből lefordítsa s 1912-ben Münchenben publikálja Cyrillonas, Baleus, Antióchiai Izsák, Sarug Jakab műveit.

Cyrrillonas énekes fohásza

Életéről nem sokat tudunk. 360 körül született Edessa tartomány keresztyén vidékén, és 410 körül halt meg. Két súlyos, mély nyomot hagyó esemény volt életében, ami vissza-viszatarat vallási lírájában és beszédeiben. Az egyik a hunok betörése a Tigris–Eufrátesz vidékére, Mezopotámiába, illetve Perzsiába 396 körül. Hat nagyobb költeménye egyikében ír a saskajárásról, és más istenítéletről, így a hunok háborús pusztításáról. Azt is mondhatjuk, az ő személye is valamiképpen kapcsolatteremtő a Kárpát-medence magyarságához. Hiszen az első nagy, kontinensekre kiterjedő történelmi migrációval – a hun népvándorlással, ami magával szippantotta később az ősmagyar törzseket is – ő is foglalkozott írásaiban. Erről a Távol-Keletet, Közel-Keletet, Ázsia nyugati részét s egész Európát érintő és pusztító népvo-nulásról 396 körül írt munkáiban. Kéziratait ma is őrzik a British Museumban. Hat költeménye maradt így ránk: 396 mindenszentek ünnepén mondott énekes fohásza a saskacsapás és más ítéletek miatt, kiváltképpen a hun háború miatt; himnusz Zákus megtéréséről; himnusz a láb-

Kosztolányi Dezső

Pünkösöd

Lángszárnyakon röpül felénk a nyár,
az éj meleg s már perzselő a reggel,
bolygunk az éjbe álmodó szemekkel,
s ritkán találunk hűvös árnyra már.

Az ég fakó, az éjjel is rövid,
alig bujlik el a nap egy bokorba,
aztán ragyogva, új erőbe forrva
kiszáll s az égre lánguszályt röpít.

A róna várja a hűsfényű holdat,
leng a kalász, vérszínű rózsza lángol,
leszáll a boldogság a másvilágból.

A néma csillagok reánk hajolnak,
és álmodó, fáradt fejünk körül
színes, aranylóp lepkera j röpül.

mosásról; első és második homíliája Krisztus pászkájáról; és a búzákról.

Beteg a világ

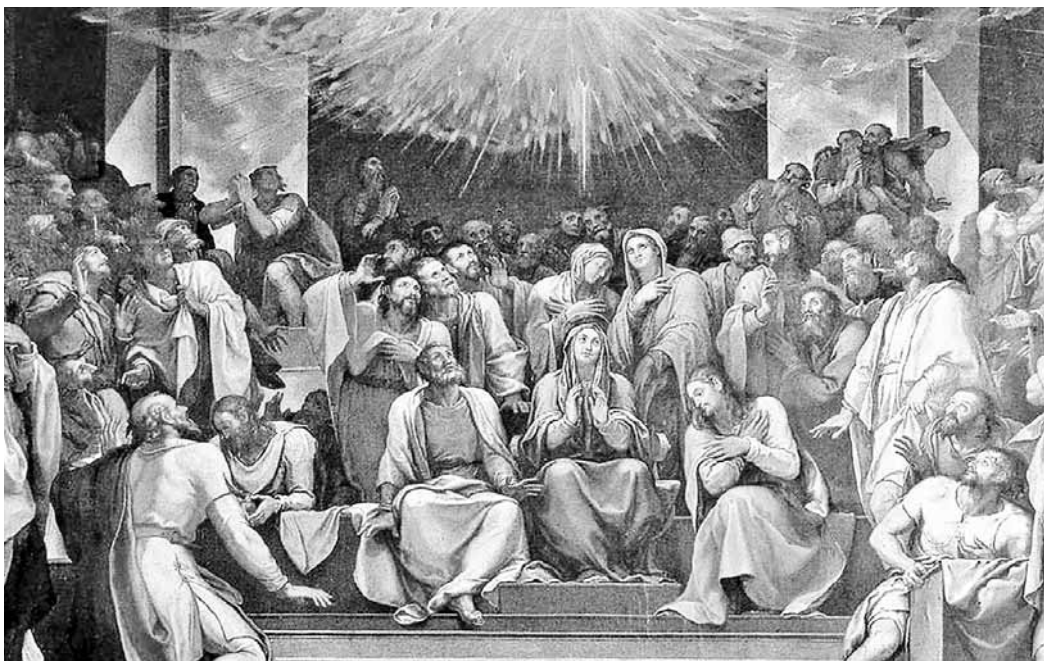
Ebben a pusztításban Cyrillonas himnuszában kérte az egyház népét közös könyörgésre Isten irgalmáért. „Ő, testvéreim, az egyház fiai, lányai, jöjjetek, gyülekezzünk össze! Öltük föl a hit fegyvereit, és hangoljuk lelkünket a próféták énekeire! Szóltassuk meg a zsoltármelódiákat a szív húrjain! Meg kell álljunk a küzdelemben, ne tétovázzunk. Ragadjuk kézbe a kereszt kardját, és szívünket erősítsük meg az ima oszlopaival”.

Nagyon elgondolkodtatóak, s szinte mindmáig igazak Cyrillonas sorai: „Beteg az ország, beteg a föld, de a te gyógyszered erős, Uram; a világ gyenge, de a Te fenyítésed hatalmas, Uram; a teremtett világ vergődik, de a Te erőd gyümölcsöző; az emberek a földre zuhantak, de a Te nevelőpálcád felénk nyúlt. Hadd öntsük ki színed előtt panaszainkat, s miközben szólok, hadd lélegezzek fel egy kicsit terheim alól. Csak egy cseppnyi kegyelmet adj nekem, Uram, gyógyítsd meg gyermekeimet, s a betegetek mind!... Naponta nyugtalanság, szerencsétlenségek hírei, óránként csapások híre ér el minket, mindenütt csak harc és félelem! Napkeletről jöttek, akik pusztítanak minket. Uram, ha Te nem jössz el hozzánk, pusztasággá válunk. Ha a hunok fognak legyőzni minket, minek kerestem én akkor menedéket és példát szent mártírjaidnál?”

Elképesztően és meglepően aktuálisak imáinak szavai, s ezzel is azt üzeni: a történelmi színpad „díszletei” változhatnak ugyan, de az emberi lényeg s a történelem mechanizmusai közben csaknem ugyanazok maradnak. Támaszt, erőt, vigasztalást, megértést, védelmet, békét éheznek-szomjúhozik minden emberi szív.

Ezért, Uram, irgalmaddal vedd körül teremtett világod és néped, a népeket, egyházadat – könyörgött a próbatételben Cyrillonas.

dr. Békefy Lajos

Műemlékvédelmi díj egyházkerületünknek

(Folytatás az 1. oldalról)

A társaság a díjakkal az elmúlt két évben végzett olyan nagyméretű műemlék-helyreállítási munkákat ismer el, amelyek országos jelentőségű épületek századokra történő megőrzését biztosítják, és példaként szolgálhatnak az egész közösségnek.

A díjat a Kelemen Lajos Műemlékvédő Társaság évente osztja ki, amely 1990 óta végzi műemlékvédő tevékenységét. Az Erdélyi Református Egyházkerület nevében – a negyenyedi Bethlen Gábor Kollégium, illetve más, tulajdonában lévő műemlék épületek és oktatási intézmények felújításáért – Kató Béla püspök vette át a díjat. Beszédében elmondta: „nem csupán műemlékeket újíttunk fel, hanem általuk élő közösségnek adtunk otthont. A Farkas utcai és a széki templom, valamint a nagyenyedi kollégium valóban él és virágzik, és ez az, ami reménységet ad. Hiszem, hogy amíg élünk és együtt vagyunk, mindig fognak születni hasonló nagyságú és szépségű tervek.” A püspök rámutatott: a Kelemen Lajos Társaság díja a

különböző tervekbe és a megvalósításukba vett hitet erősíti, valamint buzdít a felmerülő nehézségek leküzdésére.

Az egyházkerület munkáját Brendus Réka, a miniszterelnökség nemzetpolitikai államtit-

Széki díjazottak: Sallai Márton és Tamás János

kársága erdélyi osztályának vezetője méltatta. „Nem kétséges, hogy az elismerés méltó helyre kerül, hiszen az Erdélyi Református Egyházkerület az elmúlt években sokat tett az erdélyi magyar épített örökség megőrzéséért” – hangsúlyozta a főosztályvezető. Hozzátette: „a felújítások mögött ott húzódik az erdélyi magyar szellemi és vallási örökség ápolása és védelme, az anyanyelvű oktatás támogatása, a nemzeti összetartozás hitben és kultúrában megélt erősítése, a nemzeti identitás megőrzése. Mindezek megerősíthetik ama meggyőződésünket, hogy az egyházkerület tulajdonában épületeink bizton-

ságban vannak, hogy ott gondos gazda módjára fognak bánni velük.”

A kolozsvár-belvárosi és a széki egyházközségek műemlék templomaik felújítása érdekében végzett áldozatos munkáját Horváth Anna, az RMDSZ önkormányzatokért felelős ügyvezető alelnöke méltatta. „Azt szokták mondani, hogy a lelkesedés diktálja az iramot, de a kitartás éri el a célt. Kétségtelen, hogy itt mindkét helyszínen a kivitelező fővállalkozók, valamint a szakemberek, cégek és restaurátorok tucatjainak, a lelkipásztorok és a gyülekezetek kitartó lelkesedésére volt szükség” – hangzott el a beszédben. Rámutatott: a munkálatok ideje alatt Széken nem telt el nap Sallai Márton lelkipásztor építőtelep-szemléje nélkül, a Farkas utcában pedig Fazekas Zsolt valamennyi kivitelezési egyeztetésen való jelenléte tette lehetővé a hatékony együttműködést. Horváth Anna kijelentette: „egy igazi közösséget a kudarc összekovácsol, a siker, az áldás felvillanyoz, életerővel tölt fel. Széken és a belvárosi református gyülekezetben érezhetően megerősödött a felelősség, az elkötelezettség a templomok értékei, múltja és jövője iránt. Tízéves munkájuk, türelmük, a jövőbe való beruházásra tett erőfeszítésük meghozta gyümölcseit: amit megvalósítottak, az ma már példaértékű az egész Kárpát-medencei magyar közösség számára.”

A díjakat a Kolozsvár-Belvárosi Református Egyházközség képviselőjében Fazekas Zsolt lelkipásztor és Nagy Péter főgondnok, a széki gyülekezet nevében Sallai Márton lelkipásztor és Tamás János főgondnok vették át. A Kolozsvári Állami Magyar Színház épületében szervezett eseményen a Kolozsvári Református Kollégium énekkara szolgált, a nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégium diákjai előadásában szavaltatok és népdal hangzott el, Antal Csanád és zenekara pedig széki népzenei játszott a jelenlevőknek.

Berekméri Gabriella

A belvárosi gyülekezet részéről Fazekas Zsolt és Nagy Péter vette át a díjat

Aki dalol, sosem fárad

Egyházmegyei kórustalálkozó Zsobokon

Hatodik alkalommal rendezték meg a Kalotaszegi Ref. Egyházmegye kórusainak találkozóját. A Zsobokon tartott találkozón kilenc kórus vett részt, ez a helybéliekkel együtt mintegy kétszáz résztvevőt jelentett.

A találkozó Vincze Minya István kalotaszegi esperes rövid áhítatával kezdődött. Barta István helybéli lelkipásztor köszöntése után Mihály János egyházmegyei zenei előadó elmondta, szeretné, ha a találkozó lépcső lenne mindenki számára az Istenhez való emelkedés útján. Beszédét a következő idézettel zárta: „aki dalol, sosem fárad, aki felnevez, sosem csügged. Mert a dalt

a Jóisten adja ajkunkra, ő ad erőt a nagy harcra”.

A találkozó első részében Körösfő, Mákófalva, Zsobok, Méra, Magyarlóna lépett fel. Őket követ-

te Bánffyhunad, Magyarapus, Magyarvista, Nyárszó-Sárvásár énekkara. A találkozó végére minden résztvevő élményekkel és emléklappal lett gazdagabb. A rendezvény moderátora, Sógor Sándorné örömmel összegezte: nagy fejlődés érzékelhető az énekkarok zenei előadásában, to-

vább nagy örömmel tölti el, hogy több kórus is behozza az énekkarba gyermekeit, unokáit, így gondoskodva az utánpótlásról, amire nagy szükség van.

Az összejeövetel végén a résztvevők elénekelték nemzeti imádságunkat, majd a közelben lévő kultúrotthonban szerezetvendégségre került sor. Az ebéd ideje alatt lehetőség volt kürtöskalács-vásárlásra is, amelyhez a berendezést a zsoboki malom és pékség biztosította, a sütést pedig a zsoboki nőszövetség tagjai vállalták. A bevételt a csucsi református templom renoválására ajánlották fel, amely gyűjtést az egyházmegye nőszövetségi tagjai kezdeményezték még tavaly októberben. A hetedik kórustalálkozóra jövőre Bánffyhunadon kerül sor.

Becske Adrienn

Protestáns iskolatörténeti mozaik

(Folytatás az 1. oldalról)

„Protestáns iskolák, tanítók és diákok élet-történetét eleveníti meg, akiknek neve hallatán több ezer mai diák húzza ki magát, s vallja büszkébben a kollégista nevet” – mondta megnyitóbeszédében Kiss-Cserey Zoltán iskola-lelkész.

A magyar művelődéstörténetben kiemelkedő szerepet töltek be a protestáns iskolák. Nemcsak köznevelési feladatot láttak el, hanem a művelődés, a kultúra, a tudomány művelői, a haladás, a nemzeti fejlődés mozgóit voltak. A reformációra való emlékezés nem lenne teljes, ha nem kapna kiemelt figyelmet iskolatörténetünk, hiszen a reformációban templom és iskola elválaszthatatlan egységet alkotott – hangzott el a kiállítás megnyitóján.

Templom és iskola

Ennek jegyében tartott érdekes előadást Buzogány Dezső egyháztörténész, aki hangsúlyozta: a templom és az iskola a magyar protestantizmusban sohasem volt egymásnak alá- vagy fölrendelve. A kettő egymást kiegészítette, egymásnak partnerei és társai voltak. Ezért is pontos Reményik Sándor megállapítása hasonló című versében – fogalmazott Buzogány Dezső. Az előadó szerint a reformáció nem hitújítást és nem magyar nyelvű bibliát jelentett. A reformáció elsősorban az anyanyelvű igehirdetést jelentette. A Biblia a reformátorok működésének következtében

vált népkönyvvé – a széles rétegek által olvasott kiadvánnyá –, addig a Szentírás hasz-

nálata ugyanis kolostorok kiváltsága volt. Az oktatás terén pedig a reformáció volt az, amely kialakította az iskolahálózatot, a rendszeres oktatást. Kutatások szerint Erdélyben mintegy négyszáz évvel ezelőtt 360 gyülekezet működött, közülük pedig legalább 240-ben iskolát is fenntartottak. A fiataloknak nagy erőfeszítést kellett megtenniük ahhoz, hogy külföldre – elsősorban Németországba és Hollandiába – menjenek egyetemre. Hazatérve közülük egyesek

nek 1872-ig nem volt nyugat-európai szintű egyeteme. A Barcsay Ákos és Báthory István fejedelmek egyetemalapítási kezdeményezései kudarcba fulladtak, ám a Kárpát-medence-szerte alapított kollégiumok folyamatosan igyekeztek pótolni az egyetemek hiányát, és nevelték a protestáns értelmiséget.

A tárlat 2016 októberében indult el Pécsről, és végigjárja az egész Kárpát-medencét. Megtekinthető volt már többek között Rimaszombaton, a kárpátaljai Beregszászon, Nagykőrösön, Szatmárnémetiben, Marosvásárhelyen, Sepsiszentgyörgyön, de eljutott már Kisvárdára, és elvándorol majd Miskolcra vagy a felvidéki Révkomáromba.

A következő 500

A kiállítás megtekintése során az ötszáz éves magyar protestáns iskolakultúra szólal meg. Több mint harminc molinó, számos térkép, peregrinációt bemutató filmek alapján pillanthatunk be kollégiumaink életébe, munkájába, és rádöbbenhetünk arra, amit már különben is sejtettünk: a protestáns iskoláztatás kitörőképpen beírta nevét az elmúlt fél évezred történelmébe.

Azonban e napok vagy rendezvények nem lesznek elegendők arra, hogy felkészüljünk a következő ötszáz esztendő kihívásaira. Továbbra is folyamatos reformációra, megújulásra van szükség az oktatás módszereiben, eszközeiben, hitvalló életre való nevelésben – hangsúlyozta Kiss-Cserey Zoltán. A kollégium iskolalelkésze szerint mindent meg kell tennünk, hogy a következő fél évezredben a protestáns egyházak szolgálati területén ott legyen a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó és számos más kollégium, hogy a reformációi istentisztelein híveink hálát adhassanak az Erdélyben, Kárpátalján, a Vajdaságban, Felvidéken születendő református oktatási intézményekért, valamint a nemcsak számban, de hitben is gyarapodó gyermekeinkért.

Somogyi Botond

A megnyitóünnepségen fellépett a Kolozsvári Református Kollégium kórusa is dr. Székely Árpád igazgató-karnagy vezetésével

A kiállítás protestáns iskolák, tanítók és diákok élettörténetét eleveníti meg

gyülekezeti lelkipásztorok, mások tanárok, tanítók lettek. Buzogány Dezső szerint Erdély-

Az eseményen a protestáns egyházakat Bálint-Benczédi Ferenc unitárius püspök, dr. Bibza Gábor református és Fehér Attila evangélikus esperes képviselte

Egészségügyi rovatot indít az Agnus Rádió, amelyben egészségről, betegségről esik szó, és az ehhez kapcsolódó témaköröket is körbejárjuk. Az első részben a Diakónia Keresztyén Alapítvány létrejöttéről, munkájáról lesz szó.

Diakónia: álom ég és föld között

A kezdetekről mesél Sárosi Arthur igazgató

– Minden szép megvalósulás egy álommal indul. A Diakónia Keresztyén Alapítvány hogyan született?

– Az álom most is tart, de mondhatom, hogy eleinte mások álmodták a mi álmunkat, mert annyira új volt, amit csináltunk, hogy egyszerűen rá kellett hangolódni. Akkor még nem volt otthoni betegápolás, legalábbis Kolozsváron, nem volt diakónia sem, még a szociális munka is nagyon új volt, mert a múlt rendszerben nem volt sem szociálismunkás-, sem pszichológiaképzés, mondhatni, az, amit elkezdünk, tényleg nagyon új volt.

– Melyek voltak az első lépések? Miként született meg az ötlet, hogy otthoni betegápolás működjön Kolozsváron?

– Ez külföldi ötlet. Két nővér érkezett hozzánk az egyik holland református gyülekezetből, Heni és Herdin, akik három évig maradtak. Körbefutották biciklivel az egész várost, és a nőszövetségből kiválasztottak olyan asszonyokat, akik segítették őket. A hároméves projekt lezárult, és folytatni kellett az elkezdett munkát. A diakónia kezdete import volt, de azt is mondhatjuk, folytatódott, hiszen a múlt rendszerben nem voltak hasonló modellek. Azt, amit a második világháború után évtizedekkel ezelőtt a diakonisszák abbahagytak, nem lehetett folytatni, hiszen manapság diakonisszák már nincsenek. Azt jelenti, hogy új körülmények között újra kellett fogalmazni, mi a diakónia, hogyan valósulhat meg, melyek a céljai, és kik legyenek azok, akik folytatni fogják.

– Hogy fonódott össze az ön története a diakóniával?

– 1990-ben beköltöztem a teológiára mint orvostanhallgató diák, mert a teológusokkal katonáskodtam, és a barátság folytatódott. Éveken át a konviktuson étkeztem, és amikor erre alkalom nyílt, beköltöztem a bentlakásba. A lakhatás fejében, mivel az számomra ingyenes volt, én láttam el a diákokat elsősegélyben, ugyanakkor működtettem egy segélygyógy-

Sárosi Arthur: a diakónia fő célja az embereken való segítség

szertárat, ami hetente kétszer volt nyitva. Annak idején nagyon sok gyógyszer hiánycikk volt. Több ember jött a városból receptekkel, elsősorban a gyülekezetekből irányították ide őket. Ha volt recept, és nekünk megvolt a gyógyszer, akkor megkapták. Ezenkívül a teológusok szeretetszolgálat keretében ételt hordtak ki szegényeknek.

Annak idején csak a körzeti orvosi rendszer létezett, amelyhez sok beteg tartozott. Ha a kör-

zeti orvosnak nem volt ideje kimenni, a teológusok szóltak, meglátogattam az idős személyeket, és gyógyszerrel is tudtam segíteni őket. Ilyen formában kezdetlegesen, de elindult egy ambuláns betegellátás. Amikor jöttek a holland nővérek, ez a kettő kiegészítette egymást, és miután befejeztem az orvosi egyetemet, felkérést kaptam az egyháztól, szervezzem meg az otthoni betegápolást Kolozsváron.

– Gondolom, számos nehézséggel találja

szembe magát az ember fiatal orvostanhallgatóként. Ráadásul orvosként egy intézményt kellett felépíteni...

– Annyira naiv és fiatal voltam, hogy fel sem tűnt, mit teszek. Tény az, hogy éveken át biciklivel, válltáskával jártam, bármilyen idő is volt, ez volt a közlekedési eszköz. Tulajdonképpen sok tapasztalatot szereztem. Persze az orvosképzést be kellett fejezmem, de azt követően is rengeteget tanultam.

– Hogyan alakult az évek folyamán a diakónia?

– Amikor valami ismeretlennel foglalkozik az ember, nyilván vannak kétségek benne. De úgy gondolom, emellé párosul a hit is, hogy ezt képes megtenni, illetve hogy erre szükség van, meg lehet valósítani. Ha nincs meg a hit, hogy az ismeretlenbe lépjen az ember, akkor nem lehet újat felépíteni, függetlenül attól, miről van szó. Nem a vallásos hitről beszélek, hanem arról, hogy létrehozhatunk valami mást, újat. Nyilván ehhez kellett az a meggyőződés is, hogy hasonló modellek már működnek. Hit nélkül nem lehet újat teremteni.

– Ugorjunk egy nagyot a múltból a jelenbe. Mi az, amivel ma foglalkozik a Diakónia Keresztyén Alapítvány?

– Most már mondhatjuk azt, hogy mi álmodunk, az álmoknak a részei vagyunk. Valamikor azt fogalmaztam meg, hogy a diakónia olyan, mint egy álom, amely az ég és a föld között feszül. Ha túl közel van a földhöz, akkor

pragmatikus, pénz- és teljesítményorientált, ha viszont túl közel van az éghez, akkor eszményi, és elrugaszkodik a valóságtól. Valahogy a kettő között kell lennünk, s mind a kettőhöz kell kötnünk magunkat azért, hogy ez az álom számunkra megvalósítható legyen. Nyilván a fő cél az embereken való segítség. A Szentírás, főleg az Újszövetség az, amiből merítünk, hogy azokon segítsünk, akik elesettek. Az alapkérdés ugyanis az: ki az én felebarátom? Csak azok, akik gyülekezeti tagok, vagy azon kívül is vannak felebarátaink? Úgy gondolom, a Diakónia nagy utat járt be, és még sok mindent kell tennünk ahhoz, hogy felnőjünk azokhoz a mércékhez, amit Jézus Krisztus állított elénk. Az eredeti területről, ami beteggondozást jelentett, elmozdultunk az öregotthonok és a hospice-ellátás felé. Szociális gyermekprogramokat működtetünk, önkéntesség és idősgondozás jellemzi munkánkat. Lehet, bizonyos emberek szemében elrugaszkodottak vagyunk, de minden évben úgy indulunk neki az új esztendőnek, hogy nincs biztosítva az egész költségvetésünk. Ennek ellenére évről évre sikerül növekednünk: a kolozsvári diakónia három megyében dolgozik, és száznolcvan alkalmazottja van.

Mihály Noémi Katalin

A szerző az Agnus Rádió főszerkesztője

A kolozsvári Bethlen Kata Diakóniai Központot 1996-ban avatták fel

• **Egyházmegyei csendesnapot** tartott Déván a Hunyadi Ref. Egyházmegye. Az alkalomra az egyházmegye szinte minden gyüle-

kezetéből érkeztek tagok, hogy egy nap erejéig közösségben legyenek egymással. Gáll Sándor igazgatótanácsai kancellár igehirdetését követően Rátoni Csaba dévai lelkipásztor köszöntötte az egybegyűlteket, majd bemutatták Lőrincz István marosvásárhelyi lelkipásztor *Barangolások bibliai tájakon* című könyvét. A dévai és a kislalambfalvi gyülekezet kórusának szolgálatát követően Lőrincz István a kálvinista ember jellemvonásairól tartott előadást. Húsz olyan jellemvonást emelt ki, amelynek a református, kálvinista emberre kellene vonatkoznia. Bár Kálvin János maga tiltakozott ellene, mégis kálvinistáknak nevezik magukat a reformátusok, hiszen hitünk elszakíthatatlan Kálvin tanaitól.

• **Vallásolimpiász.** A reformáció 500. évében a nagyenyedi Bethlen Gábor Kollégiumban tartották idén a protestáns felekezetek I. országos olimpiászát. Erdély tizenhárom megyéjéből 112 református, evangélikus és unitárius felekezetű diák érkezett. A többnapos rendezvény a templomban ünnepi istentisztelettel kezdődött,

amelyen fellépett a helybeli iskola Collegium Gabrielense nevű régizene-együttese, az estet a marosvásárhelyi Gordonka zenekar koncertje zárta. A verseny második napja a diákok megmérettetésével folytatódott. Ez idő alatt a szervezők Erdély-hegyaljai látogatást szerveztek a kísérő tanároknak: Tövis, Boroskrakkó, Magyarigen templomait tekinthették meg. A nap történelmi sétával, múzeumlátogatással, a város templomainak meglátogatásával folytatódott, ami a gyerekek számára kitűnő alkalom volt az ismerkedésre. Következett a Ficfa zenekar és a Fügevirág néptáncsoport fellépése, amit táncház követett. A rendezvény harmadik napja az eredményhirdetés jegyében telt. Tanulságos volt, amikor a javítótanárok kiértékeltek a dolgozatokat, így a diákok számára világossá váltak a hibák. Feszültségoldás volt a célja a *Mit viszel magaddal...?* című vetélkedőnek, amelyben a szervezők élményszerűen mérték fel, hogy a versenyző diákok nyitott szemmel jártak-e Nagyenyeden. (Lőrincz Ildikó)

• **Székelyföldi regionális nőszövetségi találkót** szerveztek Kézdivásárhelyen, amelyen

öt egyházmegyéből mintegy ötszázan vettek részt. A Seps, Székelyudvarhelyi, Kézdi-Orbai, Erdővidéki, Brassói Ref. Egyházmegyéből érkező asszonyok Beke Boróka karatnai lelkipásztor igehirdetését követően Borsos Melinda egyházkerületi nőszövetségi elnöknő hangsúlyozta az idei év vezérgondolatát, miszerint azokat az utakat kell megmutatni, amelyek segítenek a hitben való megmaradásban. A sokak által ismert és kedvelt Cickom együttes műsora után Bartos Károly kézdivásárhelyi iskolalalelkes előadására – *Isteni vezetés és emberi tévutak* – került sor.

A Kolozsvári Ref. Egyházmegyében a közelmúltban Magyarfenesre gyűltek össze a körzeti presbitériumainak képviselői. Dr. Bibza Gábor esperes áhítatát követően *A reformációról, református identitásról* címmel a kolozsvári Református Tanárképző Kar tanára, Lengyel dr. Püsök Sarolta tartott előadást. Az előadás bevezető gondolatai tisztázták a világnézet fogalmát és annak fontosságát, hogy közösségeinkben az elkövetkező nemzedékeknek is lehetőséget nyújtsunk a határozott, biztos református önzonosság kialakítására. Elhangzott, hogy létfontosságú megmaradásunk szempontjából a presbiterek tisztán látása, mert csak így lehetnek elkötelezett, jó irányba vezető előljárók. A reformáció fontos öröksége az az öt alapelv, amelyet sola-elyként szokás emlegetni. Az előadás röviden felidézte ezen alapelvek lényegét: sola (csakis, egyedül) Scriptura (a Szentírás), solus Christus (Krisztus), sola gratia (kegyelem), sola fide (hit), Soli Deo Gloria (az egyedüli Istené a dicsőség). Az előadás ezúttal a hit hármastételét vázolta fel: a hit mint tudás, bizalom és hitvalló cselekedet. A három összetevőben egyenként és együttesen benne rejlik a Szentírás ismeretének, a Krisztus-központúságnak, a Megváltóra történő ráhagyatkozásnak és az Isten tettekkel hirdető életnek a gondolata, tehát a fenti öt alapelv.

Szünetet követően lehetőség nyílt az előadás megbeszélésére, a gyülekezetek időszerű kérdéseinek megvitatására. Az ülést vezető Floriska István örömmel állapította meg, a körzet mind a hét gyülekezetének képviselői jelen voltak, ez pedig megerősíti, hogy szükség van a szövetségre. Ugyanakkor emlékeztetett: a presbitereknek nemcsak a jeles napokon, de minden istentiszteleti alkalmon részt kellene venniük ahhoz, hogy tisztségüket becsülettel tudják hordozni.

A továbbiakban az elnök részletesen ismertette az egyházmegye presbitéri szövetségének munkáját, a következő rendezvényeket. A templomi együttlételet áhítat zárta, amelyen a helyi lelkipásztor, a megye belmissziói előadója, Lengyel István hirdette az ígét.

Lengyel dr. Püsök Sarolta

ISSN-1223-8848

CSAKIS idén is!

II. CSAKIS Családos Keresztyén Fesztivál Kézdivásárhelyen

Örömmel értesítjük, hogy Kézdivásárhelyen július 7–9. között második alkalommal szervezzük meg a Családos Keresztyén Fesztivált.

A sportszarnokban és környékén megtartandó eseménnyel egy nyári pihenési és töltökeztési lehetőséget szeretnénk biztosítani a családoknak. Fesztiválunk programja és légköre keresztyén lesz, ahol áhítatokkal, előadásokkal, lelkigondozói és fórumbeszél-

getésekkel kívánjuk erősíteni házasságainkat. Emellett sok játék, gyerekfoglalkozás, ifjúsági program, vetélkedő, sport és koncertek várnak a vendégekre. A fesztivál fő előadója dr. Komlósi Piroska családterapeuta. Esténként zenei élményt szolgáltat a Reménység együttes, Csiszér László és Szabó Balázs.

A bejelentkező családoknak segítünk az étkezés és szállás megszervezésében, illetve kísérőprogramokkal fesztiválunk előtt és után.

Részletes programot a <http://www.csakis.net/> oldalon, illetve az esemény Facebook-oldalán teszünk közzé a Csakis Családos Keresztyén Fesztivál név alatt. A CSAKIS csapata minden családot szeretettel vár!

ÜZENET

Az Erdélyi Református Egyházkerület gyülekezeti lapja

A szerkesztőség címe: 400158 Kolozsvár Eötvös utca (str. Constanța) 1–3. sz.

Telefon: 0731-019404

Drótposta: uzenet@reformatus.ro

<http://www.reformatus.ro/uzenet.html>

Főszerkesztő: Somogyi Botond

Kéziratot nem őrünk meg

és nem küldünk vissza.

A lapban megjelent cikkek nem feltétlenül a szerkesztőség véleményét tükrözik.

Készült az Erdélyi Református Egyházkerület Misztótfalusi Kis Miklós Sajtóközpontjának nyomdájában
Felelős vezető: Dávid Zoltán